

Пролог

– И така, искаш ли да се омъжиш?

Толкова съм погълната от мисли за ужасната среща, на която бях тази вечер, че едва чувам думите на Линдън. А това е много показателно, тъй като обикновено цялото ми внимание е съсредоточено върху него, независимо какво се случва наоколо. Явно вечерята с господин Гадняр просто ми е дошла в повече. Що за човек си слага шалче вместо вратовръзка и докато седи срещу теб, непрекъснато си бърка в носа?

– Стеф? – повтаря Линдън с едва доловимия си шотландски акцент.

Най-сетне успявам да откъсна очи от мехурчетата в бирата си и да вдигна поглед към него. Понякога се питам защо изобщо поглеждам други мъже, след като Линдън е толкова дяволски красив. Освен това е най-добрият ми приятел. И съм почти сигурна, че току-що ме попита дали искам да се омъжа за него.

– Какво? – питам, искам да се уверя, че съм чула правилно.

Линдън се ухилва. От което не ми става добре. Понякога неговите усмивки ми действат като удар в гърдите, от който оставам без дъх. Изобщо не преувеличавам. Става съвсем неочаквано и в такива моменти се чувствам обърквана и притисната. А на мен ми е приятно да дишам, по дяволите!

– Попитах те дали искаш да се омъжиш – казва и започвам да подозирам, че сме провели изключително важен разговор, който съм пропуснала.

Освен това Линдън... и брак... са две неща, които изобщо не си пасват.

– Ъъ – започвам и ми се ще да не усещам, че гореща вълна облива бузите ми. – Да се омъжа? За теб ли?

Линдън свива рамене и безгрижно отпива от бирата си. По това време на нощта барът е абсолютно тих с изключение на музиката: агресивните акорди от албума *King for a Day... Fool for a Lifetime* на *Faith No More*. Джеймс винаги го пуска, за да намекне, че нощта е приключила и посетителите трябва да си ходят.

Джеймс Дюпре – собственик на „Бургундският лъв“, мое бивше гадже и най-добър приятел на Линдън – се мотае наоколо, почиства масите и хвърля пасивно-агресивни погледи към четиримата души в ъгъла, единствените хора освен нас, останали в бара десет минути преди затварянето му.

– Да, за мен – отговаря най-после Линдън. Прави го така небрежно, сякаш обсъждаме кой филм да гледаме през уикенда. – Но и по принцип.

В следващите секунди стоя вторачена в него. Изглежда самоуверен както винаги, прокарва пръсти по брадата си и не откъсва поглед от мен. Дватама с Линдън сме близки – толкова близки, колкото могат да са мъж и жена, между които съществува единствено платонична връзка. Но никога не сме обсъждали подобни теми. Вярно, споделяли сме ужасните си преживявания от срещите си с други хора. Но брак, бъдещето и какво наистина искаме да постигнем в живота... Не, никога не е ставало въпрос за такива неща.

– Дай да се изясним – започвам, но не мога да намеря подходящи думи, затова поемам дълбоко въздух. – Питаш ме дали ще се омъжа за теб?

Линдън въздъхва и се отпуска назад на стола. Прехвърлил е силната си ръка през облегалката и си играе с кичур от токущо боядисаната ми гарвановочерна коса.

– Синьо бебче – обръща се към мен (само Линдън ме нарича така, защото когато се запознахме, косата ми беше синя като водите на Карибско море), – разкажи ми отново за тазвечерната си среща.

Поглеждам го.

– Бих предпочела да не го правя, каубой.

ОБЕЩАНИЕ

Дадох му този прякор, тъй като Линдън има изсечените черти и смръщените вежди на Клинт Истууд на младини. Пък и от време на време се държи като същинско мъжко говедо в пълно съответствие със стереотипния образ на каубоя.

– Добре. И аз не бих искал да разправам защо последните ми пет срещи завършиха с чекии под душа.

„Моля те, не ме карай да си представям как си правиш чекии под душа – мисля си, – защото набързо ще забравя за доброто поведение. Поне в представите си.“

В представите си често забравям за доброто поведение. Те са нещо като страница в пинтерест, на която двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, се подвизават сексапилни разсъблечени мъже.

– И така – продължава Линдън, като отново насочва вниманието ми към думите си и ме отвлича от палавите картинки в ума ми, – не се ли питаш дали нещата ще станат по-лесни някога? Ти си красива и умна, аз съм красив и умен... – Спира за момент и се усмихва. – Очевидно. Тази година и двамата навършваме двацет и пет. Ами ако сегашното положение продължи? Цялата тази гадост, която не води доникъде...

Вдигам учудено вежди, не съм сигурна как точно да реагирам. Занася ли се, или говори сериозно? Хили се така дразнещо, независимо каква гадост се готви да каже, а и неведнъж съм ставала жертва на подигравките му.

– Е, ще ми се да вярвам, че животът ми ще започне да се подрежда – заявявам.

Линдън се усмихва и кимва.

– Така и би трябвало да стане. Виж се само.

Да се видя ли? Замислям се и започвам да се питам какво вижда той в мен.

– А ако целият свят е пълен само с шибани гадняри? Тогава какво? – казва провлачено, оглежда целия бар и се навежда към мен. Едва когато се заглеждам по-отблизо в тъмносините му очи, виждам, че е пиан. – Ние с теб много си подхождаме. Знаеш, че е съвсем разумно.

Не знам какво да мисля.

– Пиян си, Линдън.

– Имам план.

– И откога житейските ти планове включат женитба?

Свива рамене и прокаква ръка през гъстата си коса с цвят на махагон.

– Може да си най-добрата ми приятелка, синьо бебче, но не знаеш всичко за мен.

– Очевидно.

Линдън изкривява устни в нещо като полуусмивка.

– Но когато се оженим, ще имаш много време да ме опознаеш. А също и за секс.

Сега вече разбирам, че за него всичко това е шега – като повечето неща в живота.

– А ако изобщо не искам да се омъжа? – питам и избутвам от съзнанието си представата как двамата правим горещ, страстен секс. – Да си ме чувал някога да се прехласвам по сватби и бебета?

– Никога – признава Линдън. – Но това не значи, че не мислиш по въпроса. Защо ходиш по срещи непрекъснато?

– Защото обичам секса.

Линдън се размива.

– Ето още нещо, по което си приличаме.

Нацупвам устни, вперила поглед в него. Май имам нужда от още едно питие.

Линдън сякаш прочита мислите ми. Става от високия стол и отива зад бара. Джеймс не го забелязва, но дори и да беше, нямаше да му каже нищо. С Линдън бяхме на по двацет и една, а Джеймс – на двацет и три, когато започнахме работа в „Бургундският лъв“. По-късно Джеймс купи заведението, а ние с Линдън се захванахме с други – да се надяваме по-обещаващи – начинания. Но още се държим, сякаш сме част от персонала на заведението, а и досега Джеймс май нито веднъж не ни е позволил да си платим пиенето.

Линдън вади две бутилки бира от хладилника и ги бутва към мен. Ежегодната есенна топла вълна е в разгара си тук, в Сан Франциско, и най-добрият ми приятел е навил ръкавите на измачканата си сива риза, така че на показ са силните му, почернели от слънцето ръце и цитатите от Чарлз Буковски,

ОБЕЩАНИЕ

татуирани от вътрешната им страна. Облякъл е панталони в цвят таки, които стигат до коленете и подчертават стегнатия му задник. Обул е черните кецове, които според мен носи, от- както се запознахме, но му отиват.

Ако е грешно понякога да поглъщаш с поглед най-добрия си приятел, то аз не искам да се поправя.

– Е, какво ще кажеш? – пита и отново се намества на стола до мен. – Можем да се оженим един за друг, ако нямаме сериозна връзка, когато навършим... трийсет години, да кажем.

– Шегуваш ли се?

– Не – отвръща Линдън и побутва бирата към мен. – Пийни си първо, може би след това ще приемеш. Трябва да отбележа, че в момента леко нараняваш егото ми.

– Което няма да ти навреди – отвръщам съвсем искрено.

Линдън Макгрегър е забавен, мил, интелигентен, хубав и амбициозен. Има бакалавърска степен по бизнес администрация и му остава още съвсем малко, за да получи разрешително да управлява хеликоптер. Страхотно парче е и всяко момиче би било щастливо, ако успее да се докопа до него.

Но освен това е егоист, самонадеян, арогантен и голям свалач. Трудно можеш да изтръгнеш истинска емоция от него, само напрежение. Сякаш пронизва с поглед и хората, и живота. Живее егоистично: в даден момент може да прояви силно чувство към нещо или някого, а в следващия – да е напълно безразличен към него. Линдън е сложна личност и за мен е чест да го наричам свой най-добър приятел. Но що се отнася до брак или дори до връзка с него, ситуацията става съвсем различна. Нито съм готова, нито желая да участвам в подобно нещо.

Да, той наистина е страхотен; да, погледът му понякога буди странни усещания у мен и да, често съм си мислела какво ли ще е да спя с него.

Навярно по-често, отколкото е редно.

Но от уговорката да се омъжа за него не би излязло нищо.

За щастие, знам, че Линдън се шегува.

Отпивам голяма глътка от бирата си, за да го накарам да се поизпоти още малко, след което най-после кимвам и казвам:

– Добре.

– Сериозно?

– Мисля, че да.

Усмивва се достатъчно широко, за да се появят скритите трапчинки на бузите му.

– Стефани Робсън, ти ме направи най-щастливият мъж!

Завъртам очи.

– Ще видим. С малко повече късмет на трийсет и двамата ще сме сериозно обвързани и няма да ми се налага да мисля как до края на живота си ще се занимавам с мръсните ти дрехи.

– А може да се занимаваш с мен и по други начини – добавя Линдън и ми намигва, с което ме кара да завъртя отново очи. – Да си стиснем ръцете. Знаеш, че никога не нарушавам обещанието си след ръкостискане.

Наистина е така. Може би се отнася към уговорката ни по-сериозно, отколкото си мислех.

Преглъщам и подавам ръка. Линдън веднага я поема в своята, кожата му е топла и мека.

– Споразумяваме се, че ако при навършването на трийсетата си година никой от нас няма сериозна връзка – заявява, вперил в мен такъв поглед, че дъхът ми секва, – ще сключим брак помежду си. Съгласна ли си?

– Съгласна съм – едва успявам да промълвя.

Линдън придърпва ръката ми към устните си и я целува, а аз се задъхвам още повече.

– Мисля, че току-що направих най-добрия резервен план в живота си – казва той, без да отделя устни от кожата на ръката ми. После ме пуска, сграбчва бутилката бира и я допира до моята, за да се чукнем. – За нас!

Опитвам се на свой ред да изрека думите, но те не излизат от устата ми.

– По дяволите, отне им цяла вечност да се изнесат! – възкликва Джеймс и идва при нас. – Колко пъти трябва да повтори „Затваряме след малко“, за да схванат намека?

– Можеш да започнеш да ги гониш с пистолет – предлага Линдън. – Или още по-добре, да започнеш да пееш!

– Млъквай! – срязва го Джеймс. – Веднъж съм пял като беквокал, а ми го натякват цял живот!

ОБЕЩАНИЕ

Линдън и Джеймс са били членове на местна рок група, Линдън е бил вокалист и соло китарист, а Джеймс е свирил на бас. Бивало си ги е, но не са били достатъчно добри, за да продължат да се занимават професионално с музика. В Сан Франциско има твърде много банди.

– Знаеш ли какво? – пита Линдън с блеснал поглед.

– Откъде да знам – отвръща Джеймс с въздишка, застава зад бара и започва да бърше плота за хиляден път тази вечер.

– Със Стеф ще се женим – заявява въодушевено Линдън.

Джеймс спира и вдига поглед към мен, за да прецени доколко са верни думите на Линдън.

– Наистина – потвърждавам, макар да не звуча особено искрено.

– Какво? – Джеймс поглежда и двама ни.

Иска ми се да кажа, че чутото ни най-малко не го е засегнало, но не съм сигурна. Понякога забравям, че едно време бяхме гаджета, което е доста странно. С Джеймс се свалихме само няколко дни след като започнах работа в „Бургундският лъв“, а връзката ни продължи около година. Линдън беше най-добрият му приятел, така че се сближих и с него.

Разделихме се съвсем добронамерено, което е очевидно, защото и сега с Джеймс сме добри приятели. Но трябва да призная, че аз скъсах с него. И въпреки че той се държи така, сякаш раздялата ни е била по взаимно съгласие, понякога се питам дали не съм го наранила повече, отколкото допускам.

– Нали знаеш, че обичам да имам резервен план – поясни Линдън. – Затова заключихме споразумение. Ако нито един от нас няма сериозна връзка, когато станем на трийсет години, ще се оженим.

Джеймс премигва и подпъхва кичур от рошавата си черна коса зад ухото.

– Не съм чувал по-тъпо нещо.

Линдън вирва брадичка.

– О, не ревнувай, човече!

– Не ревнувам – изсумтява подигравателно Джеймс. – Вие двамата женени? Най-капризната жена на света и най-голямата мъжка курва? Чудесно, желая ви всичко най-хубаво.

– Ей! – възразявам възмутено. Не съм *чак* толкова капризна. Но Линдън изобщо не се обижда.

– О, да, всичко ще е супер. Защо не отвориш бутилка шампанско да го отпразнуваме, а?

Джеймс го поглежда втренчено.

– Ти ли плащаш?

Линдън свива рамене:

– Може да е предварителният ти подарък за годежа ни.

Джеймс въздъхва тежко, като че ли нещо натиска надолу раменете му, но отстъпва. Винаги отстъпва пред Линдън.

– Добре – съгласява се и вади бутилка пенливо вино от хладилника. Тапата изхвърча с гръм и Джеймс налива виното в чаши, подобни на буркани.

Вдигаме отново тост за споразумението ни, след което преминаваме към обичайните разговори за най-новите групи, филми, телевизионни програми, хокей (Джеймс и Линдън са страхотни фенове на „Сан Хосе Шаркс“¹).

Отпивам бавно от питието си и ме обзема известно облекчение. След пет години цялото ходене по срещи и всички напъни ще приключат. Възможността не е голяма, но на трийсет може и да се омъжа за най-добрия си приятел.

Питам се дали пет години са достатъчно дълъг период, за да променя решението си.

¹ Отбор по хокей на лед, участник в НХЛ (Националната хокейна лига на САЩ и Канада). – б. пр.

Глава първа

26

СТЕФАНИ

Слънчевите лъчи нахлуват през прозореца на спалнята ми и осветяват черните косми по ръцете и краката на мъжа до мен. Обичам космати мъже, но снощи в бара този не приличаше чак на такава горила. Но от друга страна, бях доста пияна. Мисля, че танцувах на дансинга като робот, докато този мъж с вид на маймуна дойде, награби ме и започна да ме целува.

Изпъшквам и се изтъркулвам далеч от него. Той изобщо не помръдва, а на мен ми е трудно да си спомня името му. Дори не съм сигурна, че сме правили секс, докато не забелязвам използван презерватив на пода между леглото и кошчето. Брутално. Отговорно, но брутално.

Снощи празнувахме рождения ми ден в „Тики Лаундж“ в центъра на града – това обяснява не само присъствието на непознатия в леглото ми и ужасното главоболие, което ме мъчи, но и гирляндите цветя, захвърлени наоколо. Малко съм разочарована от себе си – решила бях да въведа нови правила в живота си от вчера (да не пия толкова през уикендите и да не спя със случайни мъже, например), а се оказа, че още в първия ден на двайсет и шестата си година съм претърпяла пълен провал.

Измъквам се бавно от леглото и грабвам нощница от чекмеджето, обличам я, а над нея слагам халат. Косматият пич

продължава да спи и за момент ме хваща страх, че може да е умрял, но после виждам как гърдите му се надигат и спускат.

Щом се добирам до банята, започвам дълго и внимателно да се оглеждам в огледалото. Знам, че за останалите сигурно съм си все същата, но аз самата забелязвам промяна в себе си. Лицето ми все още е със златист загар от лятното слънце, но ми се струва леко подуто и подпухнало; очите ми са сини и кръгли, но в ъгълчетата им са започнали да се появяват малки бръчки. Онзи ден тъмночервената ми коса бе оформена в къса модна прическа, но сега изглежда смачкана и мазна. Но най-вече изглеждам уморена. И то не защото през по-голямата част от предишната вечер съм пила „Май Тай“², висяла съм пиана по раменете на приятелите си и съм танцувала с непознати типове, а защото *наистина* съм уморена.

Ужасно съм уморена постоянно да се стремя към някаква шибана цел и все да не я постигам. Мислех си, че до двайсет и шестата ми година ще съм приключила с простотиите в живота ми, но не съм стигнала и до средата.

Представях си, че когато навърша двайсет и шест, ще живея самостоятелно, а все още ми се налага да делея апартамент с приятелката си Кайла. Истината е, че животът в Сан Франциско е безбожно скъп и не бих могла да си позволя да живея самостоятелно тук, без да съм изпълнила втората част от плана си.

А тя се състои в това да напусна работата си в магазина за дрехи „Ол Сейнтс“ в центъра на града и да отворя свой собствен моден бутик.

Засега не се е осъществило. Всъщност мечтата ми никога не е изглеждала толкова недостижима, колкото сега. Страх ме е да предприема такава огромна крачка – сама да плащам наема, да подпиша договор, да закупувам стока, да проучвам пазара, да организирам разпродажби и да наемам персонал. Откакто се помня, мечтая да имам свой собствен магазин, винаги съм знаела, че ще се занимавам с това, „като порасна“, но колкото повече остарявам, толкова повече се страхувам да предприема

² Алкохолен коктейл с ром, ликьор „Кюрасао“, сок от лимон или лайм и други съставки. – б. р.